

РАН БОСИЛЕК ЛЪВ И ЧОВЕК

chitanka.info

Похвалил се лъвът пред Баба Меца на: — Няма на земята по-силен от мене!

— Има, Лъвчо, има! — рекла Баба Меца. — Това е човекът. И аз като тебе малко го познавах. Почнах да му тъпча начесто нивята. Взех да му заплашвам телците в гората. Но той ми докара ума във главата. В дълбок трап без мъка веднъж ме събори. Оттогава куцам. От човека, братко, по-силен не зная. Той със ум се бори.

— Де е той да види лъвската ми сила! — ревнол гневно лъвът.

— Дърва сече днеска зад хълма в гората — отвърнала Меца.

Запътил се лъвът да дири човека. На една поляна вързан кон съгледал. — Кой те върза, коньо?

— Човекът! Човекът! — Де е той?

— В гората. Дървета събаря.

Постреснал се лъвът, но тръгнал нататък. Край гората стигнал. Там видял наблизно впрегнати волове.

— Кой ви впрегна, братя?

— Човекът! Човекът! — Де е да го видя?

— Навътре в гората. Цели буки свая! Уплашил се лъвът, но влязъл в гората. Там дървар съгледал. Събарял букаци. Но щом видял лъва, покачил се бързо на дърво високо. — Кой си? — викнал лъвът.

— Човек.

— Тебе диря. Слез да се поборим!

— Ей сега ще сляза. Ала покажи ми каква сила имаш. Искам да те видя как бук ще събориш.

Запретнал се лъвът. Блъскал, драскал, гризал. Изморил се страшно. Ала най-подире висок бук съборил.

— Ей, човече, слизай! С една лапа само и теб ще съборя!

— Слизам, слизам, Лъвчо. Щом толкова искаш, нека се поборим. Но по-напред трябва там от онуй дърво клина да извадя. Ти си силен, виждам. Хайде, помогни ми! Пъхни предни лапи в цепката до клина, па напъни здраво! Клинът ще изскочи.

Лъвът пъхнал лапи. Дърварят тогава слязъл от дървото. Замахнал с топора. Избил бързо клина. Приклецил юнашки лъвовите лапи.

Охнал, ревнол лъвът — разлюлял гората.

Пата-кюта, пата! — заиграл топорът.

Примрял от бой лъвът.

Като натоварил дърварят дървата, наместил и лъва. Подкарал колата.

Щом пристигнал в къщи, от двора завикал:

— Излез, излез, жено! Кожухче ти нося! Скочила жената. Припнали децата. Гледат и се чудят:

— И-и, какво мечище е домъкнал тато!

Чак до тъмно вънка си играли с лъва. А той не помръдвал.

— А влизайте вътре! Чака ви софрата! — извикал дърварят и прибрал децата.

Взели да вечерят.

Посвестил се лъвът. Въздъхнал и рекъл:

— Все пак жив останах! Право казва Меца. Човекът е силен. Навред с ум се бори.

В този миг отвътре завикал дърварят:

— Ах, ти, Котарако! Ти ли пак излапа пържената риба. Вън, вън, готованко!

— Мяу! — Котаракът на двора изскочил.

— Що има, роднино? — попитал го лъвът.

— Набиха ме, братко!

— Кой? Пак ли човекът?

— Той, ами кой други? Никак не обича, кога чуждо грабя.

— От бой ли, роднино, ти не си порасъл?

— Постой и ти тука, после ще те видим! И ти като мене наготово чакаш!

Уплашил се лъвът. Избягал далече. По горите наши не се върнал вече.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.